

ילדה חדשה / נורית יובל

ביום הראשון ללמודים קצת קשה להפיר את הילדים: יונת גוזה את הצמה, רננית שזופה וחומה, שירן פתאום נראית אחרת, וערו מרכיב משקפים במסגרת. לזיו צמחו שנים קדמיות, והמחברות של פלם חדשות ונקיות. כמעט כלם מתרגשים נורא לפגוש חברים מן השנה שעברה, וכמעט כל אחד מצא מי שמוכן להיות בן או בת הזוג שלו לשלחן. רק ילדה אחת עמדה לבדה. ילקוט חדש היה בידה, עמדה מן הצד, פה לא פצתה, ואף אחד לא הפיר אותה.

אבל המורה נגשה אליה מיד ואמרה: "את הילדה החדשה?" "כן", ענתה הקטנה ולחשה: "עולה חדשה. איפה לשבת בבקשה?" "ומה שמך?" – "סופי". "לפי טופי!" אמרה המורה: "איך העברית שלך, את כבר מדברת?" – "לא כל-כך... ענתה הילדה. "אין דבר", אמרה המורה, "תקבלי עזרה, שבי על-יד זיוה. היא ילדה חביבה וגם תלמידה טובה. היא תעזור לך באהבה".

אבל זיוה מאכזבת מאוד, היא רוצה לשבת על-יד יוכבד, הרי הן חברות ותיקות! זיוה כמעט התחילה לבכות: לשבת על-יד ילדה זרה שהיא בכלל אינה מכירה?! סופי מרגישה לא-רצויה. עצוב להיות ילדה דחוייה! זיוה מגעילה ולא נחמדה! גם אני לא רוצה לשבת לידה! שתיהן מסתפלות זו בזו נחנקות, ושתייהן ביחד רוצות לבכות. המורה מצויה: "באמת לא נאה. עכשו שבנה יחד, אחר-כך נראה!"

שתיהן מתישבות ומפנות צד אל צד – אמנם ביחד, אבל לבד. וכל אחת חושבת בכסאה: "ה'היא' רעה, והמורה טועה!" ולכל אחת נורא אכפת שהיום הראשון כבר מזופת.

אחרי הברכות, קריאת השמות והדבורים כל התלמידים יושבים ומציירים, פותחים מחברות ועושים "שערים", כי אם השער מסביר פנים, נעים להמשיך ולכתב בפנים. זיוה מציירת בשער שלה ילדה קטנה בשמלה כחלה מחזיקה בידה בלון ענקי. היא רצתה לצבע אותו בסגל, חטטה עמק-עמק, אף הצבע איננו. חסר ונגמר! בזוית העין זיוה רואה איך סופי צובעת, כלה

שְׁקוּעָה, מְסֻרְסָטָת יָפָה עַל הַשַּׁעַר שֶׁלָּהּ מְסַגֶּרֶת גְּדוֹלָה, רְחֵבָה וְסֻגְלָה. זַיִּוָּה
מִתְלַבֵּטָת וְחוֹשֶׁבֶת לָהּ: 'לְבַקֵּשׁ מִמֶּנָּה סֹגֵל בְּהַשְׁאֵלָה? קִדְּם לָכֵן הַתְּיַחֲסִיתִי
אֵלֶיךָ בְּאֵיבָה – לֹא נָעִים לְבַקֵּשׁ טוֹבָה. וּבְכֻלָּל, מֶה"הִיא", ה"זֹאֲתִי" ה"זָרָה",
אֵינְנִי צְרִיכָה שׁוֹם טוֹבוֹת וְעִזָּרָה. אֲנִי לֹא אֶגִּיד לָהּ אֵף פֶּעַם מְלָה. שֶׁהִיא לֹא
תִּחְשָׁב שֶׁאֲנִי מִתְחִילָה! ... אֵךְ צָבַע סֹגֵל יִהְיֶה פֶה מִתְאַיִם... לָמָּה בְּכֻלָּל חֲסָרִים
לִי צָבָעִים? אוֹלֵי אֲבַקֵּשׁ בְּכָל זֹאת? כֵּן אוֹ לֹא? אוֹף! סֹגֵל מְטֻמָּטֵם שֶׁהַכֹּל
בְּגֻלְלוֹ!" סוֹפִי הִרְגִּישָׁה (תְּמִיד מְרַגְּשִׁים, לֹא יוֹדַעַת עֵבְרִית, אֲבָל יֵשׁ לָהּ
חוֹשִׁים!) שֶׁזַּיִוָּה הִפְסִיקָה, אֵינְנָה גּוֹמְרֶת לְצַיֵּר אֶת הַשַּׁעַר שֶׁלָּהּ בְּמַחְבְּרָת, וְהִיא
מְסַתְּכֶלֶת חֲצִי בְּפִזְיָלָה לְצַד שֶׁל סוֹפִי וְלִקְלָמֵר שֶׁלָּהּ, וְרוֹאָה שֶׁאִין לָהּ הִרְבֵּה
צָבָעִים. הִיָּה רָגַע אֶחָד מְאֹד לֹא נָעִים (כְּשֶׁנִּפְגְּשׁוּ בְּעֵינַיִם, אַתֶּם יוֹדַעִים) וְסוֹפִי
אָמְרָה לָהּ: "קַחִי, אֶת צְרִיכָה?" וְזַיִוָּה נִשְׁמָה לְרוֹחָה וְשָׁמְחָה וְלִטְפָה אֶת גְּדָה.
סוֹפִי הִנִּיחָה אֶת הַקְּלָמֵר בֵּינֵיהֶן, בְּאִמְצַע הַשְּׁלֶחַן, שֶׁיְהִיָּה לְשִׁתִּיָּהּ. אֵךְ זֶה
הִיָּתָה רַק הַהִתְחַלָּה שֶׁל חֲבֵרוֹת גְּדוֹלָה וְשִׁתּוֹף פְּעֻלָּה בְּמִשְׁךְ כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה. כִּי
מֵאוֹתוֹ רָגַע הֵן הַתִּיָּדוֹ וְיַחַד עֲבָדוֹ, שֶׁחֲקוֹ וְלִמְדוֹ. כָּל-כָּךְ טוֹבָה הַחֲבֵרוֹת הִיָּתָה,
הֵן אֶפְלוּ פְּטָטוֹ בְּכֶתֶה עַד שֶׁהַמוֹרָה כָּעֶסָה: "לֹא יִתְכּוֹ! עוֹד אֶצְטָרֵךְ לְהַפְרִיד
בֵּינֵינוּ!"